

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 022965 19 Кж
Бања Лука, 09.06.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Г.Р., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката С.П. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 022965 18 К од 12.04.2019. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, оптуженог и његовог браниоца, дана 09.06.2020. године донио је

ПРЕСУДУ

Дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог Г.Р., преиначава се пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 022965 18 К од 12.04.2019. године у одлуци о кривичним санкцијама, тако што се оптужени Г.Р. за кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, за које је том пресудом оглашен кривим, на основу члана 41., 43., 44., 46., 51. и 52. истог закона, осуђује на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и на казну забране управљања моторним возилом "Б" категорије на територији Републике Српске у трајању од 1 (једне) године, рачунајући од дана правоснажности пресуде, с тим да се вријеме проведено на издржавању казне затвора не урачунава у вријеме трајања ове казне.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 022965 18 К од 12.04.2019. године, оглашен је кривим Г.Р., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 64/17, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 3 (три) мјесеца и на казну забране управљања моторним возилом "Б" категорије на територији Републике Српске у трајању од 3 (три) године, рачунајући од дана правоснажности те пресуде, с тим да се вријеме проведено на издржавању казне затвора не урачунава у вријеме трајања ове казне. Истом пресудом, на основу

одредбе члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске "Службени гласник Републике Српске" број: 53/12, 91/17 и 66/18), оштећени Г.Р., П.Р., Ђ.Р. и Р.В. упућени су са имовинско правним захтјевима на парницу, док је на основу члана 99. у вези са чланом 96. став 2. тачка а), б), е) и ж) истог закона, оптужени обавезан на накнаду трошкова кривичног поступка у укупном износу од 1.732,72, све у року од 15 дана од дана правоснажности те пресуде, под пријетњом принудног извршења, те је обавезан да надокнади и трошкове на име награде и нужних издатака браниоца по службеној дужности, чију висину ће тај суд утврдити посебним рјешењем у складу са чланом 97. став 2. ЗКП РС.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат С.П. из Б.Л. из свих жалбених разлога, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се одбити оптужба или да се преиначи у погледу правне квалификације и одлуке о кривичној санкцији или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред измјењеним вијећем.

Тужилац није подносио одговор на жалбу браниоца оптуженог.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући у цијелости код разлога и приједлога садржаних у њеном образложењу, а оптужени је подржао жалбу свог браниоца. Републички тужилац је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалба браниоца оптуженог указује на битне повреде одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачке г), з), и), к) и став 2. ЗКП РС. Указује се на повреду права на одбрану оптуженог, да се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама закона не може заснивати пресуда, те се истичу приговори да је изрека побијане пресуде неразумљива, противријечна сама себи и њеним разлозима, да је супротно члану 294. став 2. ЗКП РС, суд везао правну оцјену дјела за приједлоге тужиоца, као и на неправилну примјену појединих одредаба процесног кривичног закона, које су по ставу жалбе биле од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог, оспорава се правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да је оптужени починио кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које је побијаном пресудом оглашен кривим, а што је све за посљедицу, по ставу жалбе, довело до повреде Кривичног закона.

Жалба пресуду побија и због одлуке о кривичним санкцијама и одлуке о трошковима кривичног поступка, сматрајући да су кривичне санкције превисоко одмјерене.

Супротно жалбеним приговорима, због чињенице да су се оштећени изјашњавали у погледу одлуке о имовинскоправном захтјеву и да је на тај начин првостепени суд утврђивао чињенице одлучне за висину казне, није повријеђено право на одбрану оптуженог, нити се због тога, пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама овог закона не може заснивати пресуда. Наиме, након што је оптужени признао кривицу, првостепени суд није имао податке у вези са имовинскоправним захтјевима оштећених, па је донио одлуку да позове оштећене, како би добио те податке, а све у складу са одредбом члана 245. став 1. тачка г) ЗКП РС, у циљу упознавања оптуженог са могућим посљедицама у вези са имовинскоправним захтјевом. Тачно је да је првостепени суд те податке узео у обзир и цијенио приликом одмјеравања казне оптуженом, али тиме није повриједио право на одбрану оптуженог, нити је пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, како то погрешно сматра жалба, јер се у поступку признања кривице оптуженог, могу изводити докази који се односе на одлуку о кривичној санкцији, која могућност, у конкретном случају је дата и одбрани.

Неосновани су и жалбени приговори да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, јер се пресуда односи на лице које је оптужено и на дјело које је предмет оптужбе садржане у потврђеној оптужници. Притом, овај суд наглашава да се овај облик битне повреде везује само за члан 294. став 1., а не и за став 2. ЗКП РС, како је то погрешно наведено у жалби.

Исто тако, неосновани су и жалбени приговори да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер изрека побијане пресуде није неразумљива, нити противрјечна сама себи нити њеним разлозима. Сасвим је друго питање што се жалбом оспорава валидност датих разлога, међутим, приговорима таквог карактера се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, што представља приговор чињеничног карактера, због чега је овај суд оцјенио основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Надаље, првостепени суд приликом доношења побијане пресуде није неправилно примјенио одредбе ЗКП РС, због чега су без основа и жалбени приговори о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС. Наиме, предметна оптужница садржи опис дјела из којег произилазе законска обиљежја кривичног дјела, као и остале околности потребне да се кривично дјело што прецизније одреди. Оптуженом се и потврђеном оптужницом стављало на терет кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС. Једино је након става 1. стајало „и ставом“, међутим, тужилац се на претресу пред првостепеним судом изјаснио да је ријеч о омашци и да изоставља ријечи „и ставом“, након чега се оптужени изјаснио о кривици.

Исто тако, супротно жалбеним наводима, признање оптуженог је било потпуно. Наиме, оптужени је у присуству свог браниоца, након што се најприје изјаснио да признаје радњу, од стране предсједника вијећа првостепеног суда упитан: „Да ли признајете кривцу за дјело које је наведено у оптужници, које Вам се ставља на терет оптужницом“, оптужени се изјаснио потврдно. Након тога, на

питања председника вијећа да ли је то његово признање кривице свјесно, добровољно и са разумијевањем, те да ли је свјестан да ће признањем кривње бити изложен имовинскоправном захтјеву оштећених и да ће сносити трошкове кривичног поступка, оптужени је на сва та питања, одговорио потврдно. И поново, након увида у доказе тужиоца и након саслушања оштећених на околности у вези са имовинскоправним захтјевом, на питање председника вијећа да ли остаје при признању кривице, оптужени је потврдно одговорио. Дакле, за овај суд нема никакве сумње да је оптужени признао кривично дјело за које се терети предметном оптужницом, а то је угрожавање јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС, добровољно, свјесно и са разумијевањем и да је упознат са свим посљедицама које произилазе из тог признања. Да је било другачије, односно да је то признање било само дјелимично, како то жалба тврди, тада би се на претресу пред првостепеним судом изводили докази, саслушањем свједока и вјештака, што у конкретном случају није било и што је браниоцу било веома добро познато.

Надаље, чињенична утврђења побијане пресуде, супротно жалбеним приговорима браниоца оптуженог, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на доказима у којима је првостепени суд извршио увид, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, затим правилно оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени починио кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Посебно је побијана пресуда анализирао налаз саобраћајног вјештака Н.В., те исказе свједока Ђ.Д., А.Д., Ж.К., Т.К. и Р.В. и на основу истих утврдио да је оптужени доласком у мјесто Д. на неиспрекиданој (пуној) линији, која раздваја двије коловозне траке (за кретање возила из супротног смјера) у довољно непрегледној кривини предузео радњу претицања возила "VW Голф IV", којим је управљао Ж.К. и теретног моторног возила "Ивеко Даилу" којим је управљао А.Д., тако што је прешао на коловозну траку намјењену за кретање возила из супротног смјера, на који начин је повриједио одредбу члана 57. став 2. ЗООБС-а на путевима у БиХ, којом је прописано да возач не смије да претиче и обилази када тиме, с обзиром на карактеристике пута и постојеће околности на путу и у саобраћају или на техничка својства возила којим управља, угрожава друге учеснике у саобраћају. Даље, одредбом члана 63. истог закона прописано је, између осталог, да на коловозу на којем се саобраћај обавља у оба смјера, возач не смије возилом да претиче друго возило испред врха пријевоја пута или у кривини када је прегледност недовољна. Да се радило о (довољно) непрегледној кривини, у којој је забрањено претицање возила која се крећу у истом смјеру, произлази и из постојања уздужне пуне линије на средини коловоза, које је неспорно утврђено (налазом и мишљењем вјештака саобраћајне струке, записником о увиђају, скицом и фотодокументацијом о увиђају).

Неосновани су и жалбени приговори браниоца којима се оспорава вјештачење алкохола у крви за оптуженог, извршено од стране вјештака др В.Б., јер је вјештак др Б. прерачунала вриједност алкохола у крви, те је утврдила да је концентрација алкохола у крви оптуженог у моменту критичног догађаја

износила 1,19 г/кг, а која концентрација алкохола у крви припада стадију лаког пијанства.

Према томе, прихватајући налаз саобраћајног вјештака Н.В., те налаз и мишљење вјештачења алкохола у крви оптуженог, затим исказе свједока оптужбе, као и материјалне доказе, те признање кривице оптуженог, насупротив жалбеним наводима, побијана пресуда је правилно утврдила да је оптужени Г.Р. предузетим радњама поступио супротно члану 174. став 1. ЗООБС-а на путевима у БиХ, јер је управљао возилом у стању лаког пијанства, да је поступио и супротно одредбама члана 57. став 2. и 63. ЗООБС-а на путевима у БиХ, те је правилно закључила да су наведени пропусти оптуженог у узрочно посљедичној вези са настанком саобраћајне незгоде, а с тим у вези и са насталим посљедицама, смрт једног лица и лако тјелесно повређивање другог лица.

И у погледу облика виности, побијана пресуда је дала ваљано образложење, јасно дефинишући психички однос оптуженог према основном дјелу, правилно га одређујући као евентуални умишљај, јер је оптужени био свјестан да управљајући возилом под дејством алкохола, предузимањем радње претицања два моторна возила на неиспрекиданој линији у довољно непрегледној кривини, може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот људи, те је пристао на наступање такве посљедице. Тежа посљедица конкретне саобраћајне незгоде и смрт једног лица је обухваћена његовим нехатом (свјесни нехат), јер је олако држао да до такве, теже посљедице, неће доћи.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, а жалбени приговори у овом основу побијања пресуде, неосновани.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС, због чега је неоснован и приговор жалбе у основу побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка и то у вези са жалбеним аргументима браниоца оптуженог, налазећи да и у овом дијелу жалба није основана. Наиме, са једне стране, одбрана није нити пред првостепеним судом, нити уз жалбу, приложила доказе за своју тврдњу да би плаћањем трошкова овог кривичног поступка, било доведено у питање издржавање оптуженог или лица која је он дужан да издржава, због чега се по оцјени овог суда, нису стекли услови за примјену члана 99. став 4. ЗКП РС. Коначно, одредбом члана 91. став 1. ЗКП РС је прописано да се извршење пресуде у погледу трошкова кривичног поступка врши по одредбама које важе за извршни поступак, из чега произилази да ће се извршни поступак обуставити ако оптужени није у могућности да плати трошкове кривичног поступка.

Насупрот томе, жалба браниоца оптуженог основано истиче да су казне затвора и забрана управљања моторним возилом престрого одмјерени и да првостепени суд није адекватно вредновао олакшавајуће околности које је утврдио на страни оптуженог и на које се позива у образложењу пресуде, те да је

погрешно цијенио као отежавајућу околност чињеницу да је оптужени учинио повреду више бланкетних норми из ЗООБС-а на путевима у БиХ. Наиме, управо кршење тих бланкетних норми, доводе до закључка да је оптужени предметно кривично дјело починио са умишљајем, због чега, то кршење више бланкетних прописа, представља биће предметног кривичног дјела. Надаље, закључак првостепеног суда да оштећенима није исплаћена накнада штете, у ситуацији када одбрана тврди супротно и када оштећени Р.В. наводи да је од осигуравајућег друштва наплатио штету, без провођења других доказа, не може се узети као отежавајућа околност, на шта правилно указује жалба. Исто тако, с правом жалба указује да првостепени суд није у довољној мјери цијенио утврђене олакшавајуће околности на страни оптуженог (признање дјела, ранија неосуђиваност и његове породичне прилике). Стога је овај суд дјелимично уважио жалбу браниоца оптуженог, побијану пресуду преиначио у одлуци о кривичним санкцијама, тако што је оптуженог за кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које је том пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и на казну забране управљања моторним возилом "Б" категорије на територији Републике Српске у трајању од 1 (једне) године, налазећи да су ове казне у свему примјерене тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је дјело учинио, те потребне и довољне ради остваривања сврхе кажњавања из члана 43. КЗ РС у свим њеним сегментима.

Из наведених разлога ваљало је примјеном одредбе члана 328. став 1. ЗКП РС, жалбу браниоца оптуженог дјелимично уважити и побијану пресуду преиначити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић